

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Cap. VI. Ab instauratione Templi usque ad Æram Vulgarem Christiadum
intercipi cyclum annorum 535. è Lunæ defectibus commonstratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

decur Divinorum oraculorum indubia fides, chronotaxis humanis
hausta mediis certior reddatur. Sit itaque

CAPUT VI.

*Ostenditur ex notis Astronomicis, à secundo anno Impe-
rii Chaldaici Cyri usque ad Æram vulgarem Christi
ineuntem intercipi annos quingentos triginta
quinque.*

Constat ex Ptolemæi Almagesto observatas Babylone olim has
Lunæ Eclipses, videlicet anno quinto Nabuchodonosoris ma-
gni, Cambysis septimo, Darii Hystaspis anno vigesimo & tri-
gesimo primo, & alias plurimas scopo tamen meo haud ne-
cessarias, ritè notato anni tempore, quo Luminare minus defecit,
obscuracionis itidem quantitate, & specie, num scilicet ad Boream
vel Austrum sidus passum sit luminis solaris, terræ objectu subtrahit,
defectum. Notissimum autem Astronomiæ cultoribus, naturaliter
haud posse fieri, ut gemini ejusdem Luminaris defectus intra sæculum
etiam integrum recurrant anni die & hora eadem, præsertim ejusdem
& quantitatis, & qualitatis; atque eadem in terraquæ plaga, neque enim
id permittit lunæ cursus, neque nodorum ejus motus, circa quos
duntaxat in Pleniluniis sidus illud obscurari potest, contra signorum
Zodiaci seriem peragi solitus. Si proin è tabulis Uranicis lumi-
narium motiones complexis, saltè ubi eæ fuerint melioris notæ,
quales hodie complures suppetunt, in Eclipsis cujusdam diem, ho-
ram, & maximè lunæ obscuracionis speciem eandem, quam fide
digni observatam testantur, hisce, quæ modò dicta, & loco observa-
tionis ritè notatis (licet dubium adhuc foret de integro sæculo ob-
scuratæ lunæ plenæ, ne dicam unius vel paucorum annorum) in an-
num quoque ipsum feliciter incurristi, sive dein ejusmodi inventus
annus Æram vulgarem Christi præcesserit, sive fuerit primùm conse-
cutus. Supputavi porro è tabulis Parisinis à Philippo Hirio anno
præsentis sæculi secundo Lutetiæ in lucem editis, & viginti annis
post Ingolstadii reimpressis, supra insinuos quatuor lunares de-
fectus, & ope præstantiorum harum tabellarum in tempora anni &
quantitates, nec non species earum Eclipsium ita deveni, ut nulli si-

dereæ scientiæ perito, vel minimus scrupulus queat superesse de ipso anno, quo singula illa Lunæ deliquia contingere. Brevitatis ergo solos admetior calculorum Epilogismos, ut cum Babylone observationis conferri possint. Suppono autem Babylonem duabus & sesqui horis Lutetia Parisiorum, pro quo meridiano supputatæ illæ Tabulæ, in ortum vergere.

Primæ itaque Eclipsis medium inde eruitur Babylone anno 621. ante Æ. V. Christi. d. 21. Aprilis, tempore vero 17. hor. 28. sole existente in gradu arietis 24. m. 20. & Luna in signo opposito Libræ gradu & minuto eodem, nodo Boreo 5. signis 20. grad. & totidem minutis à luna distante. Hinc Planetæ latitudo hor. decrescens 50. min. 35. sec. minima centr. lunæ, & umbræ distantia 49. min. 50. sec. semid. lunæ 14. m. 50. sec. umbræ 39. min. 30. sec. adeoque scrupula deficientia 4. m. 30. sec & hinc maxima Eclipsis quantitas I. digiti. 48. scrup. sidere ex parte austrina obscurato.

Ptolemæus l. 5. c. 14. ita hanc Eclipsin refert. *Anno quinto Nabopallassari* (ita scriptor ille cum aliis veteribus Nabuchodonosorem magnum vocat) & *Nabonassari anno 127.* (est hic rex Assyriorum Salmanasar, qui IV. Reg. XVII. cepisse dicitur Samariam Regiam Israelis Regum, translatisque in Assyriam tribus finem imposuisse Regno Israel) *observata Babylone Eclipsis Luna inter 27. & 28. Athyr* (sunt menses Ægyptiorum, quorum dies ad calendarii Juliani dies methodo facili in Almagesto novo & Astronomia reformata Ricciolii tradita) *circa horam sextam post mediam noctem defecit ad summum quarta pars diametri Lunaris ad austrum.* Ita ille. Athyr diei 27. in calend. Juliano congruit dies 21. Aprilis: ergo cum ista die jam ante septendecim horas 28. minuta astronomice absoluta tabulæ maximam Eclipsin signent tempus supputationis, seu dies 22. Aprilis duobus minutis horariis minus hora sexta matutina satis congruit tempori observationis. Species quoque calculata obscurationis respondet observatæ utrobique, scilicet sidere in partibus austrinis obscurato. Quantitas quidem è tabulis minor eruitur unius tantum digiti, 48. scrup. cum ferè tres à Ptolemæo signentur. Ad sciendum istos Babylone non potuisse observari luna circa horam sextam matutinam jam infra horizontem mersa, sed solum ex aliquot phasibus Babylone notatis sub initium Eclipsis ibidem visibile ab ipso Ptolemæo fuisse conjectura quæpiam definitos, ubi facilè medii & amplius digiti Ecliptici error contingere potuit. Reliquum, quod deest imperfectioni tabularum quivis haud
gra-

gravatè tribuet, qui compertum habuerit etiam nostro hoc sæculo, quo tabulæ Hirianæ concinnatæ, tantundem quandoque in quantitate defectuum lunarium eas à cælo abluere. Annus autem pro hoc calculo assumptus est sexcentessimus primus ante Æram vulg. Christi, adeoque hunc & nullum alium ista Eclipsis citra omne dubium designat.

Eclipsis secundæ medium supputando collegi anno a. Æ. V. quingentesimo vigesimo tertio die 16. Julii Babylone temp. vero hor. 11. 54. min. 30. sec. luminaribus sitis in Caneri & Capricorni gradu 16. minuto 40. nodo boreo signis 11. grad. 22. & 31. min. in signorum serie à luna tunc recedente, cui argumento, ut Astronomi vocant, latitudo sideris respondet 39. min. 20. sec. eaque australis ac decrefcens, & arcus inter centra 38. m. 50. sec. Semid. lunæ erat 14. min. 50. sec. umbræ 39. min. 30. sec. adeoque Ecliptica scrupula 15. m. 30. sec. & inde obscurationis digiti sex min. 16. discolor. Ptolemæus libr. 5. c. 14. ita de hoc lunæ deliquio. *Anno VII. Cambysis Persarum Regis Nabonassari 225 observata Babylone luna Eclipsis nocte inter 17. & 18. Phamenoth hora prima ante mediam noctem, qua defecere ab arcto digiti sex.* In quantitate & specie Eclipsis supputatio phænomeno bellè respondet, tempus atamen calculi integrâ ferè horâ ab observatis dissidet, quod adscribi debet tum aliquali tabularum vitio, tum fortè etiam observationis, cum medium Eclipsis accuratè quoad tempus æstimari nequeat, nisi ex initio & fine ritè notatis de eo iudicium feratur, vel ex aliis binis phasibus sibi mutuò respondentibus, ut ex digitis æqualibus im- & emersionis. Accedit, quòd si obscurationis quantitas sextum pollicem quarta digiti parte, ut è tabulis elicitur, excefferit, sex digiti eclipsati minutis horariis septendecim citius notari debuerint, quàm Eclipsis maxima reverà contigit, ut liquebit defectus istius lunaris organicam delineationem expediendi. Sed minutia hæc, imò majora etiam supputationis ab observatione dissidia curatori quidem Astronomiæ, nil tamen chronologiæ obstrepere queunt. Evidens siquidem est, nec anteriori nec posteriori sæculi die 16. Julii fieri potuisse Eclipsin, in qua sidus dimidiam circiter sui partem ab arcto deficeret, si anno quingentesimo vigesimo tertio defectus huiusmodi incidit. En demonstrationem, & quidem ex lege nodorum lunæ petitam, ne quis nodum in scirpo hîc forsan quærat. Exploratum est lunas plenas ad eosdem mensium dies non redire, nisi transacta Enneadecaeteride, seu annorum novendecim evoluta spatio. Motus utriusque nodi lunaris eodem tempore ultra revolutionem integram

est

est 7. grad. 27. min. 20. sec. quibus debetur latitudinis lunæ variatio in Eclipsibus 38. min. proximè: quoniam igitur anno a. Æ. V. 523. die 16. Julii cum latitud. austrina 39. min. proximè obscurationis quantitas à borea sex circiter erat digit. annis novemdecim ante & post facto eodem die 16. Jul. utrobique plenilunio (nil hic sum sollicitus de horis, quæ absque dubio ab invicem multum distabunt, nec de minutis in loco solis interea parum variato ob anni Juliani formam intra Tetraeteridem, seu quadringentorum annorum periodum gradu integro, aut die uno à vero abluentem, ut manifestum est ex castigatione calendarii Jul. Gregoriana) facto, inquam die 16. Jul. plenilunio, anno quidem ante Æ. V. 542. latitudo austrina lunæ emergit 1. gr. 17. min. cum qua, ut est Astronomiæ tyronibus notum, nec recens in Anglia inventus miræ præstantiæ tubus opticus Eclipsin in luna dispiciat, anno verò a. Æ. V. 544. quo alterum die 16. Jul. commissum est Plenilunium, latitudo sideris deficientis minutum unum non excedebat, adeoque obscurationis fuit lunæ totalis ac penè centralis. Absoluta rursus Enneadecaeteride, seu annis a. Æ. V. 561. & 485. die 16. Julii in plenilunio anni prioris latitudo lunæ merid. fuit 1. gr. 55. min. in qua de Eclipsi nec somniandum, fluxeritque non unum, sed plurima sæcula fortè ad ipsam mundi originem, donec die 16. Julii lunam plenam consequare in 39. minuto latitudinis Austrinæ, seu ubi digitis scilicet sex ab arcto sidus à terræ umbra infici potuerit. In plenilunio verò anni a. Æ. V. posterioris seu 485. lunæ latitudo mutavit speciem è meridionali in borealem migrans, quantitatis 37. min. proximè. Cum autem huic debeantur digitis circiter sex obscurationis disci lunaris non ab arcto, sed ab austro, isti ante Æ. V. anno 485. relata à Ptolemæo Eclipsis quadraret, ut pugnus ad oculum. Anno 466. incurrente in 16. Julii rursus plenilunio, auctaque lunæ latitudine minutis 38. ea extitit borealis 1. grad. 15. min. adeoque planeta egressus Eclipsis possibiles terminos, quod à fortiori annis Æ. V. propioribus necesse est contigisse.

Eclipsis tertia medium è tabulis Hirii Babylone attigit anno a. Æ. V. 502. die 19. Novembr. t. v. hor. 12. 18. luminaribus oppositis in Scorpio & Tauro 21. gr. 52. min. nodo Bor. à luna distito 5. sign. 20. gr. 40. min. adeoque latitudo tunc erat septentr. decr. 48. min. 50. sec. & minima centrorum distantia 48. min. semid. lunæ 14. min. 45. sec. umbræ 38. 50. adeoque digitis obscurati in disco lunari austrino 2, d. 16. scrup. Ptolemæus l. iv. c. 9. Anno inquit,

inquit, *vigesimo Darii Hytaspida, Nabonassari 246. Eclipsis luna Babylone visa inter 28 & 29 Epiphi horâ post Solis occasum sexta 20. min. & ante mediam noctem minuto 24. defecere autem ab austro digititres.* E quibus patet notatam à Babyioniis Lunæ defectionem illam ipsam esse, quam Hirii tabulæ in 19. Nov. anni a. Æ. V. 502. signant.

Denique quartum plenilunium eclipticum ab iisdem tabellis exhibetur anno a. Æ. V. 491. die 25. Aprilis, Babylone temp. vero maxima defectio contigit hor. 10. minuto 53. Sole in Arietis & Luna in Libræ gradu 28. 26. min. $\frac{1}{2}$. positis. nodoque boreo inde distante 5. signis 19 grad. 9. min. atque Luna habente latitud. bor. decresc. 56. min. 48. sec. cum distantia centrorum 55. m. 50. s. lunæ semidiam. 15. m. 50. s. umbræ 43. m. 20. s. Hinc obscuratio disci lunaris ab austro 0. dig. 48. scrup. Ptolemæus locò nuper citato ita habet. *Anno 31. Darii Hytasp. 257. Nabonass. Eclipsis observata Babylone nocte sequente diem tertiam Tybi, hoc est in medio hora sexta nocturna. Defecere autem duo digiti ex parte Australi Luna.* Teste Ricciolio in Astronom. reformata Ptolemæus relationi adductæ subjungit: *Medium enim tempus mediâ horâ præcessit medium noctis Babylone.* Adeoque medium Eclipsis ibidem visum deducitur media duodecima nocturna, quod sufficienter congruit tabulis Hirii præsentis negotio, licet dissidium quantitatis intra eandem tamen speciem, integrum pollicem superans etiam hinc notabilem utique in Astronomia tabularum defectum arguat.

Patet proin ex .i. his minoris luminaris deliquiis convenientia calculi cum phasibus Babylone visis in die mensis, diei hora, obscurationis specie, atque etiam quantitate digitorum, quantum chronologiæ sufficit, imò superat pro anno ante Æ. V. Christi inde citra ullum scrupulum inferendo. Discrepancia autem supputationis ab observatione aequalis, vel imperfecti tabularum neque diebus nostris cælo examussum jugiter respondentium, vel, quod verosimilius videtur, ipsarum observationum vitio commodum dabitur. Quàm pronum enim sit aliquot horariorum minutis inermi oculo, & pluribus deficientiæ scrupulis, observando ejusmodi phænomena, à scôpo abluere, Astropili nôrunt, optimæ notæ telescopiis ejusmodi cæli spectacula arbitrari solitis. Plura capientibus dabit P. Ricciolius Astron. ref. I. 2. c. 4. ubi ex professo de incertitudine observationum antiquarum tractat, spectando scilicet *accrībiam* astronomicam, quæ

E

nil

nil derogat chronologicæ certitudini. Non enim ex horis, sed statis mensium diebus, quæ Ecliptica plenilunia contingere, indagine certissima annos venamur, atque etiam assequimur, licet anni illi fuerint Hecubâ & Sibyllâ vetustiores.

Quò jam ex his temporum inconcussis characteribus deliquis videlicet lunaribus id evincam, quod intendo, sic ulterius discurro. Annus decimus nonus Nabuchodonosoris respondet anno undecimo Sedeciæ, quo anno Solimæa urbs cum templo igni jussu Chaldæi Regis succensa, uti dicitur IV. Reg. XXV. 8. *Mense quinto septima die mensis: ipse est annus nonus decimus Regis Babylonis: venit Nabuzardan Princeps exercitus, servus Regis Babylonis, in Jerusalem, & succendit Domum Domini, & domum Regis &c.* Annus hujus desolationis Jerosolymitanæ erat, ut in præcedentibus est ostensum, annus à condito orbe, seu Æ. M. 3395. ante Æ. V. 606. ergo sub ductis anno decimo nono Nabuchodonosoris annis quatuor (anno siquidem illius Monarchæ quinto contigit prima Eclipsis è quatuor antè ex Ptolemæo relatis) si anni quindecim reliqui æris M. & V. subtrahantur & addantur, obtinebimus anno quinto Regis Nabuchodonos. quo antè dictum lunæ deliquium spectatum Babylone, annum æræ mundi 3389 a. Æ. V. Christi 621. si igitur anno 3380. Æ. M. addas annos à prima nostra Eclipsi usque ad æram vulg. transactos 621. obtinebitur Æ. M. annus 4001. seu annus primus Æræ vulgaris, à quo annus secundus Cyri, seu, ut capite V. ostensum, Æræ mundi annus 3466. distat 535. Ergo à 2. do anno Cyri ad Æ. V. Christi intercipiuntur anni quingenti triginta quinque. Q. E. O

Notandum per hanc Nabuchodonosoris anno quinto, uti & alteram anno septimo Cambysis notatam à Babylonis Eclipsin validè confirmari id, quod supra diximus de initio captivitatis Babylonicæ septuagenariæ, cujus exordia, ut aliàs innuimus apud Chronologos sunt controversa, multis ab anno tertio Joakim, seu transmigracione complurium ac nobilliorum cum Rege suo in Babylonem, ea derivantibus, aliis meliùs ac SS. Paginis conformiùs ad annum desolationis seu undecimum Sedeciæ reducentibus. Cùm enim annus quintus Nabuchodonosor distet ab Æra V. annis 621, annus autem septimus Cambysis annis 522, hi ambo ab invicem recedent 98. annorum intervallo, atque adeo ab anno tertio Joakim annus septimus Cambysis elongabitur 102. annorum periodo. Nam Joakimi annus tertius ab undecimo sedeciæ dirimitur annis novendecim, uti liquet ex serie

non

non interrupta Regum Juda calci capitis IV. adiecta, cum ergo annus quoque primus Nabuchodonosor, ut paulò ante ostensum, ab anno undecimo sedecia etiam novendecim annis recedat, annus hic tertius Joakim confluit cum anno primo Regis Babylonii. Anno proin quinto istius Monarchæ distante annis 98. à septimo Cambylis, primus Nabuchodonosoris, seu tertius Joakim annis 102. elongabitur ab anno Cambylis septimo. Cyri imperium Chaldaicum chronographi passim octenniò, aut novenniò circumscribunt. Cyro Patri successit Cambyles: ergo Cyri annus primus Regni Babylon. seu annus solutæ Judæorum captivitatis à septimo Cambylis differt 14. vel 15. annorum circulo. Deme hanc temporis differentiam annis 102, & invenies distantiam anni tertii Joakimi ad finitum Hebræorum mancipatum Babylonicum (juxta SS. Biblia & receptam omnium Scriptorum septuaginta annis definiendum) annorum 87. vel 88, quod multum excedit numerum LXX. At verò si à Sedecia anno undecimo, seu ipso anno desolationis Jerusalem exordiare calculos septuagenaria illius captivitatis, eam præcisè, quæ requiritur, temporum revolutionem deprehendes. Ab anno siquidem quinto Nabuchodonosor ad annum septimum Cambylis intercurrunt anni 98. & annus septimus Cambylis, ac primus Cyri ab invicem 14. vel 15. annis distant. ergo annus quintus Nabuchodonosoris, & primus Cyri distabunt annos 83. vel 84. adeòque annus decimus nonus Nabuchodonosoris undecimus videlicet Sedecia seu annus desolationis & primus Cyri intercipient annos 69, vel 70. Ex quo manifestè patet intentum, & unà colligitur non novem, sed octo duntaxat Babylonii regiminis annos tribuendos Cyro, cum certum sit captivitatem durasse annis LXX.

Eclipsis altera Cambylis anno septimo fluente visa distat ab æra vulg. Christi intercapedine annorum 523. Istos unà cum annis sex regni Cyri, quos ipse à cæpto instaurari Templo sacro adhuc supervixit, uri & sex annis Regiminis Cambylis, quando defectus ille lunaris Cambylis anno septimo currente observatus est, adde anno æræ mundi, Cyri anno secundo respondentem, videlicet anno 3466. & conficietis annum Æ. M. 4001. à priore distantem annis 535. ut supra. Imò neque opus vel per ambages primùm deducere, ut nuperrimè factum, vel ex profana historia supponere annos imperii Babil. Cyri octenniò definiri. Nam citra hoc suppositum ita procedere licet. Annus nonus decimus Nabuchodonosoris seu desolationis temporis est Æ. M.

annus 3395. & ut supra ostensum istius Regis quintus erat annus Æ. M. 3380. jungantur anni 98. quibus ambæ Eclipses prima à secunda discriminantur, fiet annus Æ. M. 3478 his superadde & distantiam Cambylianæ Eclipses ab Æ. V.

annorum 523 & habebis orbis conditi Ætatem Æ. V. ineunte anno primo 4001 qui annus Æ. M. ut patet à secundo Cyri, seu ab anno Æ. M. 3466 nuper definito annis dirimitur 535 q. e. o.

Deliquium lunare tertium anno Darii vigesimo Babylone notatum ab Æ. V. removetur annis 502 ab Eclipsi verò observata ibidem anno quinto Nabuchodonos. annis 119.

Horum annorum summa 621 addatur respondenti quinto Nabuchod. seu anno Æ. M. 3380 & iterum resultrabit annus Æ. M. primus 4001 qui ab anno secundo Cyri seu ab Æ. M. anno 3466 rursus distat annis 535 q. e. o.

Cæterum cum Cambyssi communiter tribuantur octo anni Regiminis completi, sic alia via inceditur. Annus desolationis, seu initii captivitatis Babyloni.

ostensus est competere anno Æ. M.	3395
captivitas illa duravit annis	70
addatur annus secundus Cyri	1
uti & reliqui Chaldaici hujus Monarchæ regiminis	6
Regni Cambyssis anni	8
Darii anno currente 20. facta Lunæ Eclipsis	19
distantia hujus anni 20. Darii ab Æ. V.	502

Ergo annus Æ. M. ineunte anno primo Æ. V. Christi	4001.
subtrahatur hinc annus Æ. M. anno 2. Cyri debitus	3466
remanebit distantia hujus anni ab Æ. V.	535 q. e. o.
Similiter Eclipsis quarta anno 31. Hytaspidæ ab Æ. V. distans annis	
491, ab Eclipsi Nabuchodonosorea visa a, Æ. M.	3380
differt annis	130
si ergo istos & simul annos usque ad Æ. V.	491
in unam summam conflaveris, habebis a, Æ. M.	4001
ab anno secundo Cyri seu Æ. M.	3466
iterum recedentem annis	535 q. e. o.

vel

vel anno 2. Cyri, qui erat <i>Æ. M.</i>	-	3466
adde annos Regni Chaldaici residuos	-	6
uti & annos, quibus imperavit Cambyfes	-	8
atque Darius, dum Eclipsis contigit.	-	30
Item annos distantia anni 31. Darii ab <i>Æ. V.</i>	-	491
summa ut alias exsurget, <i>Æ. M.</i> ineunte <i>Æ. V.</i>		4001 a ⁿ is 535.

à secundo Cyri recedens q. e. d.

Habemus ergo Mundi conditi ætatem ad vulgarem æram Domini immediatè quidem ex sola Sacra Scriptura deductam usque ad annum secundum imperii Babylonici Regis Cyri, inde verò tum ex SS. Bibliis asserentibus nonum decimum annum Nabuchodonosoris Magni cum Sedecia Regis Juda anno undecimo, aut ultimo Regni ejus confluere, tum ex astronomorum relationibus annum quintum ejusdem Chaldaici Regis celebrem fuisse lunari Eclipsi memorantium, mediatè demonstratam, aliisque tribus antè adductis ejusmodi lunari- bus defectionibus infallibilibus naturaliter temporum characteribus confirmatam. Placet jam eandem ulterius stabilire ex LXX. Danielis hebdomadis, uti & annis Sabbaticis ex fonte Instrumenti veteris haustis, quò etiam immediatè ex SS. Bibliis mundi ætas à *scilicet* origine usque ad *Æ. V.* ritè definiatur. Antequam id præstem interfero aliqua de antiquissima Solis Eclipsi in Sinis apparente anno diluvii, qua expediatur ambiguitas in chronotaxi mundi cap. V. inlinuata.

CAPUT VII.

Evetustissima solis Eclipsi in Sinis visa ostenditur, natum esse Abram anno septuagesimo Thare patris sui.

Phænomenon hoc cœleste in præcis Sinentium monumentis signari Græciò ad me scripsit Author Cosmangeli P. Josephus Stöcklein, supra ad calcem cap. 2. citatus. Ejusmodi documentis cum instructum abundè esse appendix chronologica parti XVI. annexa docet. In iis autem asseritur, proximè ante diluvium perfectam